



מעל לקפה ויושביו נטוי כלי הזעם, נשקו של דון קישוט מרחוב דיזנגוף היוצא לקרב נגד טחנות הקפה. ויושבי הקפה, כמו זיוה שפיר, (למטה).

הנשק



יצאו למרפסתם הפסיבית. אחד אטם את אוזניו בכר, אחרת התלוננה בפני ידידים ושוטרים, השלישית בדרך ההתנגדות מררה בבכי. אך הסובלים האמיתיים הם הילדים, הקמים ללא שינה מטפסת.

ס-קפה

שיחים ואבק על זכותם לישון

כסות, צעירות וזקנות הרוצות להיות צעירות, כובשות את השטח. "הנה זיוה שפיר מהפנטומימה", עובר הלחש, וכבר נמצא נושא לשיחה לשעתיים הבאות. בשעה 7 בערב מתבטלת מאליה ממלכת הנשים. "החברה" מתחילים להגיע, חלקם נושא באמתחתו כרטיסי קולנוע להצגה ראשונה. "ראית את ליזר?" זמן קצר לאחר מכן נותרים במקום רק אלה שראו כבר את כל הסרטים בעיר (הם לא מעטים). המקום נדחס שוב ב-9.30 מחליפים רשמים. "גש לסרט. זה משהו עצום!" הנסיקה והאייסקפה זורמים נהרות נהרות. ב-11.30 מסתיימת הצגה שנייה. חבל שאין שלישית. רק עתה מגיעים הכסאות הצבעוניים לניצול 100% של כושר קליטתם. ברוך, תפוס לי מקום! "משה, המלצר נמוך-הקומה וחגור סינר-הענקים, נהפך בשעות אלה לגיבור הערב. "דחילה, תן כסא!" "הבא שולחן!" ומשה מזין קצת את הגברת מימין, מבקש את סליחת האדון משמאל, דוחק שולחן ושני כסאות — ועוד זוג מצא את מנוחתו ברזול. איש אינו מרגיש כמעט בהתקרב השעה 1.30 אחר-צות. אחרוני היושבים עוזבים את בית-הקפה, ומשה מפשיל רק עתה את שרווליו לעבודה הגדולה של היום: איסוף וקפול השולחנות והכיסאות. צליף ותך — שלושים דקות של עבודה יעילה, וב-2 אחר-צות נסגר בית-הקפה עד שיעירוהו שוב הילדים והמטפלות.



הנשק האחרון — מחבט אבק

ל עקב רוזנטול הוא מהנדס דרכים. אשתו רופאת שיניים בקופת-חולים. שניהם אושים עובדים המשכמים קום, מסדרים ומנקים את דירתם ויוצאים איש איש לעבודתו. הם חוזרים לדירתם בשעה שש, זמן קצר לפני שהנשים המפורכות ממלאות את גינת רוול. לא היה שום קשר בין שני הזוגים הללו, אלמלי גר רוזנטול ברחוב דיזנגוף 115, בדיוק מעל לחצר הגדולה של רוול. בימים כתיקונם — בהם נזכר רוזנטול בגעגועים — נהג הזוג לעלות על משכבו בשעה 11 בלילה. אולם מאז נפתחה גינת הקפה אין הם יכולים לעצום עין לפני שעה 2 אחר-צות. ב-6 בבוקר עליהם לשוב ולקום.

רוזנטול החל בפניות למוסדות שונים, לרבות עיריית תל-אביב-יפו, המשטרה ומשרד-הבריאות. התשובות שקיבל היו מתחמקות. היא החתים 16 שכנים על פטיציה, אך תשובת כל המוסדות הייתה אחת: "העניין בטיפול" נקודה. באין ברירה אחז רוזנטול בנשק האחרון: מחבט-האבק. "אין באפשרותי" טען בתמימות, "לנקות את השטיח בזמן אחר. אני נרדם בשעה 2 בלילה, ובבוקר עלי לצאת לעבודה. באחד הלילות שעה שניקה כמנהגו את השטיח המאובק, עלה שוטר לדירתו של רוזנטול, פקד עליו להפסיק את החביטה, "היות וזה מפריע למונחת השכנים". הדבר הוציא את רוזנטול מכליו: "להם מותר להפריע לי, ולי אסור לנקות את שטיחי בביתי בשעה הנוחה לי?" הוא מסתמך על תקדים משפטי: דייר ירושלמי שתבע לדון את מלון עדן בגלל הרעש בניגתו בשעות המאוחרות של הלילה וזכה במשפטו. בהרגישם את עצמם מופקרים על-ידי החוק, החלו דיירי דיזנגוף במלחמה הפרטית הנואשת, המגוחכת אפילו, הם לא התעמקו בתיאוריות החדשות של בניין-ערים, הדורשות להפריד באופן מוחלט בין אוזרי תעשייה, שעשועים ומגרזים. הם אינם רואים בעצמם חלוצים של מלחמה חברתית. הם רוצים פשוט להחזיר לעצמם את הטעם המתוק של שנת לילה בלתי מופרעת, המכדילה בין יום עבודה ארוך אחד למשנהו.



שוטרים נבוכים, הנראים כאילו היו בעצמם זקוקים לכוס קפה מרענן, מחפשים את שביל הזהב. הם הוזעקו על-ידי בעלי קפה "רוול" שהתלוננו נגד השכנים.

החוק

